

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

de fulde 30 Øre, og for saa vidt det havde været Meningen, at der i alle Tilfælde skulde tilkomme Roedyrkerne en Betaling af 2 Kr. 50 Øre, vilde man, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen var inde paa, have kunnet stipulere 2 Kr. 50 Øre som Betaling i Stedet for de 2 Kr. 20 Øre plus en Tantième, som kan blive indtil 30 Øre.

Med Henblik paa Roedyrkerens Stilling sagde det ærede Medlem Hr. Løje, at der var ikke saa forfærdelig stor Fordel ved at dyrke disse Roer. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at Fordelen var ikke saa overvældende. Det har jeg heller ikke sagt. Men jeg vil tro, at selv med den Tantième, der kan blive Tale om i Aar, er der dog ikke ringe Fordel ved at dyrke Sukkerroer, hvad jo ogsaa Henvendelserne til Handelsministeriet fra andre Landbrugere om at faa Adgang til Sukkerroearalerne tyder paa.

Naar man saa stærkt sætter ind for, at Roedyrkerne skal have Maksimum af den Tantième, der er fastlagt i Koncessionen, er det vel, fordi det hidtil har været muligt at udbetale disse 30 Øre. Men det ærede Medlem Hr. Løje har jo Ret, naar han henviser til Aaret 1934, hvor der end ikke kunde udbetales Tantième, men hvor man maatte komme Sukkerroedyrkerne til Hjælp paa anden Maade, fordi der var Misvækst i Sukkerroehøsten.

Det ærede Medlem Hr. Løje var inde paa, at den Forhøjelse af Sukkerprisen, der fandt Sted i Fjor, kun skulde dække den Lønforhøjelse, man kunde regne med maatte komme. Det er for saa vidt rigtigt, men jeg vil dog gerne bemærke, at jeg vil tro, at der baade ved den Forhøjelse, der fandt Sted i Fjor, og ved den, der fandt Sted i Forfjor, har været en lille Margin til Gavn for Roedyrkerne. Det har jeg ogsaa fremført under Forhandlinger med Dyrkerne, og de har i hvert Fald ikke modsagt mig, saa jeg maa tro, at der har været rigelig Dækning for de Lønforhøjelser, der fandt Sted.

En anden Grund til, at jeg ikke mener at kunne gaa ind paa at give Sukkerroedyrkerne en delvis Erstatning af Sukkerfonden, er den, at Tiderne er saa usikre; jeg maa have Lov til at anlægge det Synspunkt, at vi godt kan faa Brug for de Penge, der ligger i Sukkerfonden, selv om de i Øjeblikket andrager ca. 5 Mill. Kr. Og naar jeg saa yderligere udtrykkeligt har sagt, at jeg, hvis Høstaaret 1939—40 skulde bringe Sukkerroedyrkerne væsentlige Skuffelser, vil være villig til at optage et Forslag fra Roedyrkerne om en Ydelse af Sukkerfonden til villig Behandling, synes jeg, at jeg der-

med har tilkendegivet, at jeg gerne vil stille mig saa velvilligt over for Roedyrkerne som muligt, men at jeg af rent saglige Grunde mener det rigtigst i Øjeblikket at se Tiden an.

Forholdet er jo dette, at de Penge, der ligger i Sukkerfonden, ikke, hvad der undertiden er blevet sagt, er Statens Penge eller Penge, der skal gaa tilbage til Statskassen. Det er jo Roedyrkerens og Fabrikkerens, det er Sukkerordningens Penge, og de Penge løber ikke fra Roedyrkerne, saa hvis der i næste Høstaar skulde blive Vanskeligheder og der er Mulighed for at afhjælpe disse Vanskeligheder gennem Sukkerfonden, ja, saa kan det gøres. Jeg synes ogsaa, at Roedyrkerne selv vil have mere Fordel deraf, end at det sker i Aar, idet vi saa maaske til næste Aar, hvis der igen kommer Vanskeligheder, ikke vil være i Stand til at hjælpe dem.

Man har ogsaa, synes jeg, med Flid undladt at omtale, hvad jeg dog gjorde opmærksom paa i min Fremsættelsestale, at man fra Sukkerfabrikkernes Side har henvendt sig til mig med Anmodning om at maatte blive fritaget for den Forpligtelse, som Sukkerfabrikkerne har til at arbejde for, at Udbytten ikke overstiger 6 pCt. Det kunde ganske vist ikke ske i Aar, men det var med Henblik paa kommende Tider, at Sukkerfabrikkernes Ledelse ønskede at faa denne Bestemmelse ud af Koncessionen, og det har jeg sagt nej til. Jeg tror, jeg vilde komme i en lidt vanskelig Stilling, hvis jeg nu gik med til delvis at dække den manglende Tantième for Roedyrkerne af Sukkerfonden, idet man maa være klar over, at det Beløb, der her vilde blive Tale om, ikke er noget, der skulde tages af Sukkerfonden, men vilde blive en Udlodning af et Provenu, som Sukkerfabrikkerne har faaet paa anden Maade, bl. a. ved Salg af Ejendomme.

Jeg forstaaer altsaa udmærket godt, at Roedyrkerne helst vilde have haft hel Erstatning, eller maaske kunde affinde sig med delvis Erstatning, men jeg gør opmærksom paa, at det ikke skyldes Uvilje over for Roedyrkerne eller Mangel paa Forstaaelse af deres Forhold, naar de ikke faar det. Grundene er dem, jeg her har nævnt, og jeg henstiller til de ærede Ordførere at forstaa dem og at frafalde deres Ønske om, at der finder yderligere Betaling Sted til Roedyrkerne.

Peder Nørgaard: Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) gav os i Dag nogle Regnestykker og nogle Tal, som jeg kender fra Gennemlæsning af Rigsdagstidende tid-